

Apenstreken verboden

Ilona de Lange

‘We rennen straks als eerste naar de olifanten!’ zegt Noah. Ze staan vooraan in de rij van de dierentuin. Zijn beste vriend Amir schudt zijn hoofd. ‘Nee man, de apen zijn veel leuker.’

Vannacht heeft Noah een plan gesmeed. Bij het ontbijt heeft hij zelfs een boterhamzakje meegesmokkeld. Als hij in de buurt van de olifanten kan komen, en met dat zakje wat poep kan opvangen, dan kan hij daarmee...

Opeens staat meester Rob naast hen. ‘Noah en Amir, voor de poort opengaat, wil ik een afspraak met jullie maken.’

Moet dat nu? Iedereen kijkt!

‘Jullie hebben de kampweek al heel wat grappen uitgehaald,’ zegt de meester streng. ‘Dit is jullie laatste waarschuwing. Geen apenstreken verder vandaag. Als jullie ook maar iets uitvreten, bel ik jullie ouders om je op te komen halen. Dan is het kamp voor jullie meteen voorbij!’

Noah krimpt ineen. Hij wil hier niet weg.

Bovendien zou het een grote afgang zijn als ze opgehaald moesten worden. Hij stoot Amir aan.

‘Kom, we gaan ons gedragen vandaag.’

‘Braaf zijn is niet zo moeilijk,’ zegt Noah tevreden, als ze halverwege de middag met een ijsje over het pad lopen. ‘Toen Lena niet op het klimparcours

durfde, hebben we haar niet eens geplaagd!’
‘Ik moest wel even op mijn tanden bijten toen Max en Maurice met boterhammen begonnen te gooien,’ zegt Amir. ‘Normaal gesproken zouden wij dan meedoen. Hé, jij hebt niet eens je olifantenpoepgrap...’ Hij blijft staan.
‘Wat is er?’ vraagt Noah.
‘Kijk, daar!’ Amir wijst naar een deur, die een beetje verstopt zit tussen de struiken. Daarop staat in grote letters: VERBODEN TOEGANG.
‘Daar word ik nou nieuwsgierig van.’ Amir slaat zijn armen over elkaar.
‘Hm.’ Noah wrijft over zijn kin. ‘Nieuwsgierig is

niet per se verkeerd, toch? We hebben ons vandaag al zo goed gedragen. Misschien kunnen we héél even een kijkje nemen. Zonder dat iemand het ziet? En als we gesnapt worden, dan hebben we het bordje per ongeluk gewoon niet gelezen. Bordje? Welk bordje?’

Meer hoeft hij niet te zeggen. Amir staat al bij de deur. ‘Hij zit niet op slot!’

Noahs hart bonst als hij naar binnen gaat.

Misschien heeft de dierentuin hier wel een geheimzinnig lab. Of is dit het verborgen verblijf van een gevaarlijk dier?

Het is er pikkedonker. Noah zoekt op de tast naar een lichtknopje, maar dat kan hij niet vinden. Amir, die achter hem loopt, houdt zijn schouder vast, zodat ze elkaar niet kwijtraken. Hij hoest.

‘Sst!’ fluistert Noah. ‘Straks worden we betrapt!’

Noah pakt zijn telefoon en klikt de zaklamp aan.

‘Gatver, wat is het hier stoffig. Wat is dit eigenlijk voor ruimte?’ Een dun straaltje licht valt op een stapel dozen.

Amir pakt een van de bovenste dozen en schuift hem naar voren. ‘Wat zou hierin zitten?’

De doos weegt bijna niets. Als hij hem opendoet, ziet hij dat er plastic bakjes in zitten.

‘Hé, kijk eens achter die stapel dozen!’ roept Noah. ‘Tralies!’

Samen schuiven ze alle dozen opzij. Het is een dierenverblijf! Een hok, of misschien meerdere hokken, dat is niet goed te zien.

‘Kom, we gaan die kooi in.’ Noah voelt een vreemde kriebel in zijn buik. Eerst even goed checken of dat verblijf wel leeg is. Met zijn telefoon schijnt hij door de tralies, maar hij ziet alleen maar spinnenwebben en andere viezigheid. Geen écht eng beest, gelukkig. Ondertussen heeft Amir een deur gevonden. Ze sluipen naar binnen. ‘Misschien zat hier ooit wel een leeuw!’ Amir snuift. ‘Het ruikt echt naar wild dier.’ Noah kromt zijn handen als klauwen en brult. ‘Wij zijn toch ook wilde dieren? Kom hier bij de tralies staan, dan maak ik een foto!’

Kedeng!

Noah springt een halve meter de lucht in van schrik. Wat was dat? Hij schijnt met zijn telefoon in de richting van het geluid.

‘Kak! De deur van het hok is dichtgevallen!’

Noah duwt ertegen. Trekt eraan. Schijnt met zijn zaklamp op het slot. ‘We kunnen er niet uit.’ Hij bonkt met zijn schouder tegen de tralies.

Amir slikt. ‘Dan hebben we een groot probleem.’

‘Niet overdrijven,’ zegt Noah. ‘Wij zijn geen dieren toch? We zijn mensen. Met mensenhersenen en een telefoon.’

‘Tuurlijk,’ zegt Amir. ‘Bel jij de meester maar even. Dan kun je vertellen dat we opgesloten zitten in een dierenkooi. Kan hij meteen onze ouders vragen om ons op te halen.’

Oei. Daar heeft hij gelijk in. Noah kijkt op zijn telefoon. De batterij is bijna leeg. Hij staat al in

het rood. En die van Amir is eerder deze week al afgepakt door de meester. ‘Zal ik anders Max bellen? We hebben hem ook een keer gered toen hij op dat dak...’ Op het moment dat hij het zegt, beseft Noah dat het geen slim idee is. Als Max het weet, hoort Maurice het ook. En dan de rest van de klas. Inclusief de meester. Ze zullen zelf een manier moeten bedenken om te ontsnappen!

Op dat moment klinkt er een vreemd gegrom. De haartjes in Noahs nek gaan recht overeind staan.

‘Wat was dat?’

‘Jouw buik, denk ik.’ Amir lacht zenuwachtig.

Noah weet zeker dat het zijn buik niet was.

Dit kwam van een dier. Hij heeft het plotseling ontzettend benauwd.

Daar is het weer. Nog een keer dat griezelige geluid. Maar dan harder. Noah heeft zoiets nog nooit gehoord. Het zit een beetje tussen gegrom, geblaf en gejangk in. Is het een hond? Hij voelt een zweetdruppel op zijn voorhoofd. Dat moet wel een gigantische hond zijn. Een wolf of zo.

‘Weet je zeker dat we hier alleen zijn?’ piept Amir nu. ‘Heb je de andere hokken ook onderzocht?’

Met een steen in zijn maag loopt Noah naar de zijkant van het hok. Daar zit een ijzeren voederbak aan de muur. Het gegrom klinkt nu zo luid dat Noah zeker weet dat in de kooi naast hen een vreselijk monster moet zitten. Hij knipt nog een keer zijn zaklamp aan en... Oef! Het hok is leeg. Aan de andere kant hetzelfde. Maar waar komt het geluid dan vandaan?

Noah kijkt op het schermpje. De telefoon heeft nog maar vijf procent. Daar moet hij zuinig mee zijn. Zonder telefoon kunnen ze niemand meer bereiken. Gelukkig merkt Noah dat zijn ogen een beetje aan het duister beginnen te wennen. Amir en hij speuren de hele ruimte af. Er is hier niets. Een beetje stro, wat bezems en vooral veel dozen. Dit waren ooit dierenkooien, maar de ruimte wordt nu duidelijk als opslag gebruikt. Amir bonkt op de tralies, probeert zichzelf er tussendoor te wurmen, gooit alle dozen om die tegen de kooi aan staan en onderzoekt het slot nog een keer. ‘Er moet een manier zijn om te ontsnappen,’ zegt hij. Dan is hij heel lang stil. ‘Wacht. Kijk daar eens!’

Noah probeert te zien waar hij naar wijst. Dan ziet hij, net buiten het verblijf, een knop. Die opent vast de deur! Noah twijfelt. Zal hij toch niet even snel zijn zaklamp inschakelen, om te zien of er iets op het bordje onder de knop staat? Ja, dat is wel verstandig.

Flits!

De zaklamp gaat aan en meteen weer uit. En dan is daar weer een harde grom. Meteen gevolgd door een spookachtig gekrijs. Noah krijgt er de rillingen van. Hij drukt op de knoppen van de telefoon, maar er gebeurt niets. De batterij is op. Nee toch, zo snel? Nu zijn ze écht op zichzelf aangewezen. ‘Die knop aan de muur móét werken!’ Amirs stem klinkt hoger dan normaal. ‘Maar hoe komen we erbij? Het is zeker een meter of drie van de tralies.

Zo lang zijn onze armen niet.'

Noah kijkt om zich heen en ziet de bezems staan.

'Hiermee moet het misschien wel lukken!' Hij steekt de bezem door de tralies, maar de stok is te kort. Veel te kort, zeker een meter.

'Wat nou...' begint Amir, 'als we er twee aan elkaar maken?'

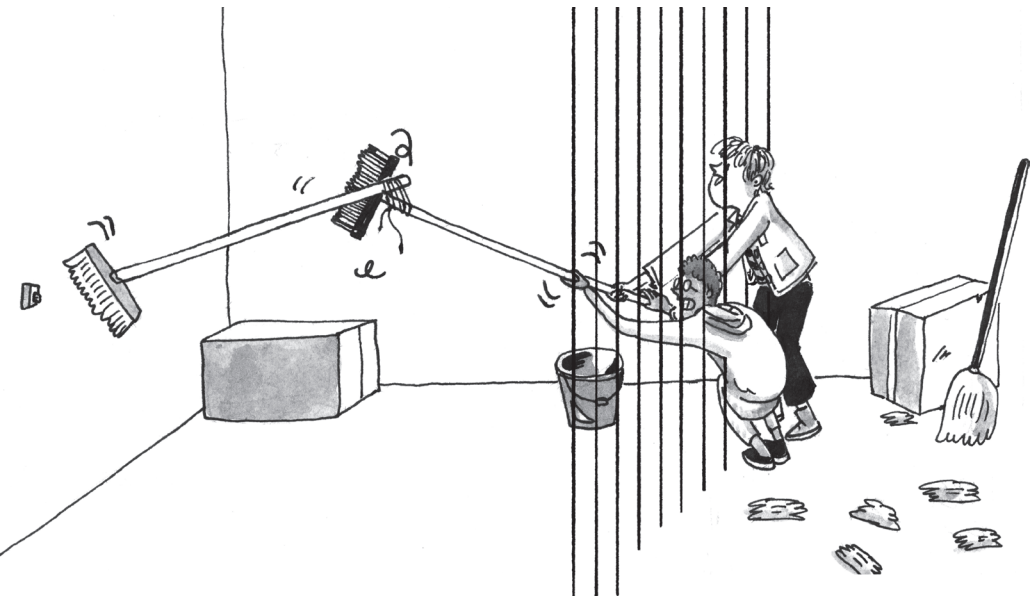
'Maar waarmee dan?'

Amir snuift. 'Nou, gewoon, met... met...' Hij pulkt aan het touwtje van zijn capuchon. 'Hier, deze!'

Hij rukt het touw uit de trui, en terwijl Noah de stokken strak tegen elkaar houdt, wikkelt Amir het touw er strak omheen.

'Blijft het zitten, denk je?' vraagt Noah.

'We moeten het proberen!' De bezems gaan door de tralies. Het touw houdt! Maar hoe dichter ze bij de knop komen, hoe meer de voorste bezem begint te buigen en te zwabberen. Ze tillen de stok nog

wat hoger. Nog tien centimeter, nog vijf... en dan raken de haren van de bezem de knop.

Noah en Amir zwaaien de bezem naar voren en het lampje van de knop gaat branden. Er klinkt een korte zoemer. Yes!

Maar de deur gaat niet open. In plaats daarvan klinkt er achter hen een klik. Noah draait zich razendsnel om. ‘Waar kwam dat vandaan?’

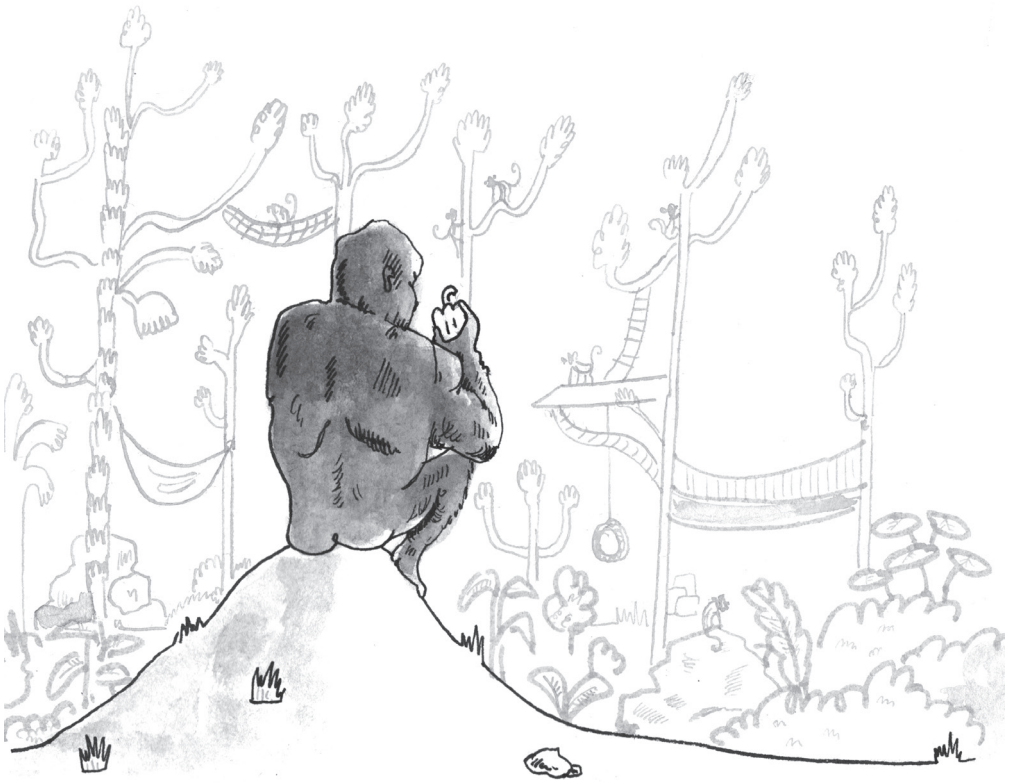
Hij ziet het meteen. Aan de achterkant van het verblijf is een rechthoekig luik opengegaan. En erachter brandt licht! ‘Dat had ik niet verwacht,’ fluistert Amir.

Daar is dat geluid weer. Grommend, blaffend, krijgend. Tien keer zo hard als eerst. Het komt van achter het luik! Daar zit een wild dier. Of een hele kudde!

‘Druk die knop weer in!’ schreeuwt Noah. ‘Daar zit een monster!’

Maar Amir heeft de bezems al neergezet en sluipt op zijn tenen naar het gat. Noahs gezonde verstand roept dat hij er niet naartoe moet gaan. Maar hij kan zijn vriend ook niet verslonden laten worden. En dus loopt hij met bibberende knieën achter Amir aan. Als ze er bijna zijn, pakt Noah zijn schouders. Dan steken ze tegelijk hun hoofd door het gat.

Noahs hersenen kunnen bijna niet bevatten wat ze zien. Daar, op een meter of zes bij hen vandaan, zit een levensgrote gorilla. Zijn brede rug is bedekt met zilverkleurige haartjes. Noah durft niet te

ademen, bang dat het beest hen doorheeft, maar Amir fluistert: ‘Whoa, wat een baas!’
‘Sst!’ probeert Noah nog, maar de aap heeft het al gehoord. Razendsnel draait hij zich om en dan is hij met twee grote passen bij het luik. Daar blijft hij staan, vlak voor de jongens. Zijn knokkels hangen op de vloer en hij kijkt hen strak aan. ‘Naar beneden kijken,’ fluistert Amir. Noah doet wat hij zegt. Amir heeft laatst zijn spreekbeurt gehouden over gorilla’s. Hij zal het wel weten.
‘Kijk,’ zegt Amir zacht. ‘Hij heeft eten.’ In zijn linkerhand heeft de gorilla een appel en een stronk

witlof, en in zijn rechterhand een paprika. De gorilla bekijkt de jongens van top tot teen. Laat even zijn tanden zien. Dan draait hij zich weer om, terwijl hij de paprika in één keer in zijn mond steekt.

Noah hapt naar adem. Ze moeten hier weg! Hij stoot Amir aan.

Het is alsof Amir wakker schrikt. ‘Dat was fantastisch!’

Noah knikt. ‘Maar levensgevaarlijk. Dat luik moet dicht en we moeten een manier vinden om uit deze kooi te ontsnappen!’

‘Kom mee.’ Amir pakt de bezems. ‘We drukken opnieuw op de knop.’

De bezems zitten een stuk lossler dan eerst. Nog voor ze bij de knop zijn buigen ze door. Geritsel en gekrijs. Noah draait zich om. Bij de opening zitten nu twee andere apen naar hen te staren. ‘Geen tijd om de bezems strakker vast te maken,’ schreeuwt Noah. ‘Druk, nu!’

Amir duwt de bezem naar voren en het luik gaat weer dicht.

Met een diepe zucht zakt Noah op de grond. ‘Dat was doodeng, man.’

Amir haalt zijn schouders op. ‘Valt wel mee. Zolang je hun eten niet afpakt, zijn die beesten best gezellig.’

‘Maar we zitten hier nog steeds vast,’ zegt Noah. ‘Straks gaat de dierentuin dicht en komen wij niet opdagen bij de bus. Dan is iedereen in

paniek en vinden ze ons uiteindelijk na een grote zoektocht...'

Amir kucht. 'Of ze vinden ons niet. Nog erger.' Hij staart naar de muur met de knop. 'Hé, misschien kunnen we die knop ernaast proberen?'

Noah springt op. 'Die knop ernaast?' schreeuwt hij. 'Hoezo die knop ernaast? Bedoel je dat er de hele tijd al twee knoppen zaten?'

Amir rolt met zijn ogen. 'Weet ik veel, man, ik zie het nu ook pas. Hij zit daar in de schaduw.'

Ze halen de bezems terug naar binnen, en binden het touw opnieuw vast. Dit moet in één keer goed gaan. 'Drie, twee, één en... druk!'

Kedeng!

Het hek knalt open. Tranen van opluchting springen in Noahs ogen. Hij knippert ze snel weg. Ze rennen de kooi uit en dan de verboden deur door. Dan staan ze weer buiten. Vogels fluiten en families lopen voorbij. Het is alsof er niets is gebeurd.

'We vertellen het aan niemand,' zegt Amir.

'Wat vertellen we aan niemand?' vraagt Noah. Hij maakt er maar een grapje van. Hopelijk trekt dat vervelende gevoel in zijn buik, dat gevoel van: het had ook flink fout kunnen aflopen, snel weg.

Om de hoek botsen ze bijna tegen Lena aan. Boos zegt ze: 'Kijk uit waar je loopt, joh!'

Amir zegt niets terug.

Ze kijkt naar zijn trui. 'Jullie zijn smerig!' zegt ze

dan. ‘Hebben jullie in de dierenpoep liggen rollen of zo?’

Noah glimlacht mysterieus. ‘Zoiets.’

De rest van de klas staat verderop. ‘Even opletten,’ zegt de meester. ‘Wie het leuk vindt, kan meelopen over de apenbrug. Die loopt boven het binnenverblijf van de apen. Maar dit is geen spelletje. Als je in het verblijf valt, kun je het niet navertellen.’

Noah en Amir kijken elkaar aan.

Ze lopen achter de rest van de klas aan over de apenbrug. De ijzeren brug loopt zo’n vijf meter boven het apenverblijf. Vanaf hier lijkt de grote mannetjesgorilla, de zilverrug, nóg indrukwekkender. Zelfs de vrouwtjes blijven uit zijn buurt. ‘Kijk, daar is ons luik!’ fluistert Amir, en Noah knikt.

Op dat moment klinkt er een afgrijselijke schreeuw.

Noah draait zich om. Het is Max. Hij heeft zijn telefoon laten vallen toen hij een foto wilde maken. Het toestel ligt op een randje aan de buitenkant van de brug. Max klimt over het hek om bij de telefoon te komen.

De meester, die een stuk verderop stond, rent zo snel als hij kan naar Max toe. ‘Niet doen!’ gilt hij. Maar het is te laat. Max is al bij zijn telefoon. Hij staat aan de buitenkant van het hek. Met een hand houdt hij de reling van de brug vast, terwijl hij bukt om het toestel op te rapen. De hele klas houdt

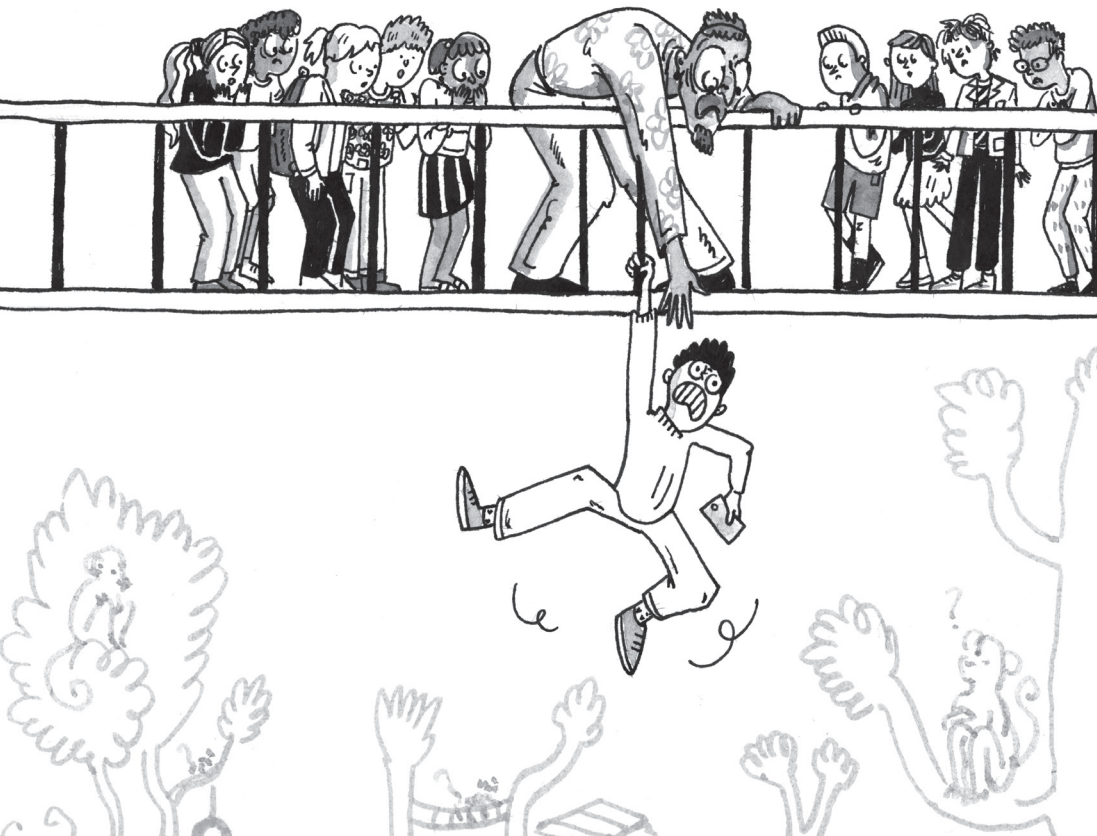
zijn adem in. Het lukt! Max heeft zijn telefoon, maar dan verliest hij zijn evenwicht. Zijn hand glijdt weg van de reling, en hij kan zich nog maar net vastgrijpen aan de onderkant van de spijlen. Hij schreeuwt.

‘Opzij!’ Meester Rob klimt over het hek. Hij steekt zijn hand uit naar Max, die spartelend met zijn benen in de lucht hangt.

‘Pak mijn hand, dan trek ik je omhoog!’ roept de meester.

Max schudt zijn hoofd. ‘Ik durf niet los te laten!’

‘Max!’ schreeuwt de meester. ‘Ik laat je niet vallen. Pak mijn hand en snel!’

Max probeert het, maar komt niet ver genoeg. De meester gaat door zijn knieën. De apen op de grond gillen en krijsen en ze rennen het hele verblijf door. Met zijn rechterhand houdt de meester zich vast, terwijl hij zijn linkerarm zo ver mogelijk naar Max probeert uit te strekken. Eindelijk haken hun vingers in elkaar. De meester trekt Max met een grote zwaai omhoog, over het hek. En dan gebeurt het. Meester Robs voet glijdt van de rand. Hij valt met een schreeuw naar beneden, in het apenverblijf. Daar blijft hij plat op zijn buik liggen. Max gilt. De apen springen in paniek op en neer. Noah kijkt om zich heen. Er is geen dierenverzorger te bekennen. O nee! Hij pakt Amir bij zijn schouder. ‘We moeten de meester redden!’ En zonder verder iets te zeggen weten ze allebei precies hoe ze dat moeten doen. Ze rennen de brug over, het apenverblijf uit, de hoek om, naar de verboden deur en naar de kooi waarin ze net nog opgesloten zaten. ‘Ik zet een doos tegen de tralies, zodat de deur dit keer niet kan dichtvallen!’ zegt Amir. ‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Noah. Amir knikt. Noah geeft een klap op de knop. Nu de deur van de kooi openstaat, kan hij er makkelijk bij. Het luik schuift open. De meester ligt nog precies zoals hij is neergekomen. Noah voelt zich misselijk. Dat kan nooit goed zijn! De grote zilverrug zit naast hem.

Hij plukt aan meester Robs haar.

Noah en Amir kijken elkaar aan. Het is een levensgevaarlijk plan. Maar ze moeten de kooi in, de meester redden!

Voorzichtig klimmen ze door de opening. De grote aap kijkt op en houdt hen goed in de gaten. Alle andere apen krijsen paniekerig.

‘Ik leid de grote baas af,’ zegt Amir.

Noah kijkt hem met grote ogen aan. ‘Hoe...?’

Amir rent naar de andere kant van het hok. Daar begint hij op en neer te springen, te dansen en op de tralies te bonken. De apen kijken allemaal zijn kant op. Ook de grote zilverrug. Noah sluipt ondertussen naar de meester. Van boven hoort hij hun klasgenoten gillen. ‘Dat zijn Amir en Noah!’ Noah is bij de meester. Die doet net zijn ogen open. Gelukkig, hij leeft nog!

‘Gaat het?’ vraagt Noah.

De meester knikt. ‘Maar mijn enkel...’

‘Leun maar op mij!’ Noah helpt de meester om op te staan.

De meester komt kreunend overeind. Dan ziet hij de gorilla’s. ‘O ja, ik viel... Maar hoe komen jullie hier...’

Noah legt zijn vinger op zijn lippen. Hij wijst in de richting van het luik. ‘Kom mee!’

Bij het luik ziet Noah nu een dierenverzorger staan. ‘Hierheen!’ sist hij en hij trekt Noah en de meester snel naar binnen. Maar Amir is nog aan de andere kant! En zo te zien heeft hij de aandacht van de zilverrug getrokken.